

Arrest

nr. 296 224 van 25 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 juli 2023 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORRÉ, die *loco* advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 28 juni 2017 toe op het Belgische grondgebied en diende op 29 juni 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 27 februari 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 28 september 2018 (RvV 28 september 2018, nr. 210 355).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 28 januari 2019 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

1.4. Verzoeker diende op 19 september 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 7 april 2021 een beslissing waarbij de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.6. Verzoeker werd op 11 maart 2023 geïnterpelleerd door de politie bij een verdachte transactie, naderhand aangehouden en op 5 mei 2023 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens drughandel.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 19 juli 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 19 juli 2023 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten

Naam : A.(...) I.(...)

voornaam : A.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Djibouti (Rep.)

wordt een inreisverbod voor 8 Jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied <2>. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. De beslissing tot verwijdering van 19.07.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen - verkoop, te koop aanbieden, leveren of afleveren van middelen zonder vergunning, als dader of mededader - en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 05.05.2023 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat betrokkene en zijn kompaan door de politie van Antwerpen op 11.03.2023 betrapt werden tijdens een verdachte transactie. Tijdens de interpellatie van beiden werden 22 paxons crack weggegooid. Betrokkene was in het bezit van cannabis en verpakkingsmateriaal. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “48. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationelemiddelen en zeer

dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 Oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, biz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 Oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. biz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. biz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67). Uit de precaire verblijfstoestand van betrokkene, de maatschappelijke impact en het lucratieve karakter van zijn misdadige gedrag kan legitiem afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 11.05.2023 tijdens een gesprek met een terugkeerbegeleider van de administratie. Betrokkene verklaart acht jaar geleden in België te zijn toegekomen. Een vaste partner heeft hij hier niet, noch minderjarige kinderen. Andere familieleden ook niet behalve zijn vader die in België recht heeft op verblijf en die regelmatig op bezoek komt in de gevangenis. Betrokkene beweert een procedure tot gezinshereniging te hebben gestart met zijn vader. Geen spoor van deze procedure is terug te vinden in zijn administratief dossier. Bovendien heeft artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen genieten niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casus is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene, die meerderjarig is, en zijn vader. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden met zijn vader wordt dan ook niet aangenomen. Zijn moeder verblijft in Djibouti, zijn zus studeert in Ethiopie. De betrokkene heeft dan ook familieleden in zijn land van herkomst bij wie hij mogelijks terecht kan.

Betrokkene verklaart in goede gezondheid te verkeren. Specifieke redenen om niet te kunnen terugkeren naar Djibouti haalt hij niet aan. Betrokkene heeft twee asielaanvragen ingediend: een eerste in Italië op 24.03.2017 en een tweede in België op 29.06.2017. Geen van beide procedures heeft voor betrokkene een positief resultaat opgeleverd. Zo blijkt uit het dossier van de betrokkene dat hij bij het CGVS geen motieven aanhaalde in het kader van de vluchtelingenconventie. Zo gaf hij enkel aan zich bij zijn vader te willen voegen in België. Zijn regularisatieaanvraag om humanitaire redenen ingediend op 19.09.2019 werd op 07.04.2021 onontvankelijk verklaard.

Verder verklaart betrokkene niet te kunnen terugkeren naar zijn land van oorsprong omdat hij hier een hangende procedure gezinshereniging heeft met zijn vader. Dit kon niet bevestigd worden. Deze ongestaafde verkering valt voorts niet binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Derhalve werd een schending van artikel 3 en 8 EVRM niet aannemelijk gemaakt door betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 5 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids-, het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

“De bestreden beslissing legt verzoeker een verbod op om het grondgebied van de lidstaten te betreden gedurende een termijn van 8 jaar, gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten dat in een afzonderlijk beroep wordt aangevochten.

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.(...)”

Verwerende partij legde aan verzoeker een inreisverbod van 8 jaar op.

Overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is dit enkel mogelijk indien verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het begrip openbare orde werd door het Hof van Justitie gedefinieerd in het Bouchereau arrest¹:

“het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.”

Elke inbreuk op de wet impliceert een verstoring van de maatschappelijke orde.³ Dit betekent echter niet dat elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt.⁴ Dit is enkel het geval wanneer de verstoring van de maatschappelijke orde ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Er moet immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan dat de individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan – een louter hypothetische kans volstaat niet.

Er moet een risico tot recidive zijn vooraleer het risico voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd.

Het komt aan verwerende partij toe om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een ‘werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast’.

Omdat er in casu een inreisverbod met een duur van meer dan vijf jaar werd opgelegd, dient verwerende partij niet te motiveren waarom er sprake is van een gewone bedreiging van de openbare orde, maar wel een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In casu wordt verzoeker een inreisverbod van 8 jaar opgelegd.

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar 1 veroordeling en stelt hierover:

“Betrokkenen heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen – verkoop, te koop aanbieden, leveren of afleveren van middelen zonder vergunning, als dader of mededader- en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 05.05.23 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat betrokkene en zijn kompaan door de politie van Antwerpen op 11.03.2023 betrapt werden tijdens een verdachte transactie. Tijdens de interpellatie van beiden werden 22 paxons crack weggegooid. Betrokkene was in het bezit van cannabis en verpakkingsmateriaal.

(...) Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om op openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

Verwerende partij motiveert dus waarom verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde of geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, maar motiveert niet waarom verzoeker een ernstige bedreiging vormt van de openbare orde. Nochtans is dit een wettelijke voorwaarde om een inreisverbod van meer dan vijf jaar, in casu zelfs 8 jaar, te kunnen opleggen.

Verwerende partij stelt tot slot nog in de bestreden beslissing dat verzoeker "niet getwijfeld" heeft om op illegale wijze te verblijven en de openbare orde "zeer ernstig te verstoren". Echter, illegaal verblijf is een voorwaarde sine qua non voor een inreisverbod. Een inreisverbod kan uiteraard alleen worden opgelegd indien de betrokkene niet over een wettig verblijf beschikt.

Het belang van de immigratiecontrole, waarnaar verwerende partij verwijst, is geen individuele omstandigheid en kan dus evenmin verantwoord worden waarom verzoeker een ernstige bedreiging voor de openbare orde zou vormen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt waarom verzoeker een ernstige bedreiging van de openbare orde vormt en geen gewone bedreiging van de openbare orde. Omdat verwerende partij het ernstig karakter van de bedreiging voor de openbare orde niet onderbouwt, schendt zij artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en de motiveringsplicht.

Bovendien is verwerende partij onzorgvuldig geweest, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Eerste onderdeel

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt:

"Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;
- b) het familie- en gezinsleven;
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."

Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

"1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

- a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of
- b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid (...)"

De Terugkeerrichtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S. 17 februari 2012)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, ingevoerd door de wet van 19 januari 2012, bepaalt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid (...)"

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet verplichten verwerende partij dus om voor de bepaling van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de individuele omstandigheden en hieromtrent motieven op te nemen.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot “een individueel onderzoek” en “dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat “beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...).”

Uit de bepalingen van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook dat verwerende partij onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de geldingstermijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen, waarbij desgevallend een inreisverbod kan worden opgelegd van maximum drie jaar, verder te bepalen door verwerende partij.

Artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dient dan ook in die zin te worden begrepen dat verwerende partij gehouden is om een specifieke motivering te voorzien ter verantwoording van de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900) én dat zij hierbij ook op zorgvuldige wijze de “specifieke omstandigheden” van verzoeker in rekening dient te nemen.

Dit blijkt geenszins uit de motivering van bestreden beslissing.

Verzoeker kreeg een inreisverbod met de termijn van maar liefst 8 jaar opgelegd. Hierbij werd geen rekening gehouden met de impact hiervan op verzoekers privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

In casu stelt verwerende partij met betrekking tot zijn familieleden:

“Betrokkene verklaart 8 jaar geleden in België te zijn toegekomen. Een vaste partner heeft hij hier niet, noch minderjarige kinderen. Andere familieleden ook niet behalve zijn vader die in België recht heeft op verblijf en die regelmatig op bezoek komt in de gevangenis. (...) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene, die meerderjarig is, en zijn vader. (...) “Zijn moeder verblijft in Djibouti, zijn zus studeert in Ethiopië. De betrokkenen heeft dan ook familieleden in zijn land van herkomst bij wie hij mogelijk terecht kan..”

Verzoeker is echter op zijn 16 jaar vertrokken uit Djibouti. Hierna verbleef hij onafgebroken hier, en keerde nooit terug naar Djibouti, zelfs niet voor een kort bezoek.

Verzoeker heeft geen gezins- of familieleden met zijn moeder in Djibouti. Zij hebben geen contact meer. Hij heeft enkel nog contact met zijn zus. Zij woont echter in Ethiopië en niet in Djibouti.

Verwerende partij kan dan ook niet gevolgd worden wanneer ze stelt dat ‘in die zin een terugkeer geen schending van artikel 8 EVRM vormt’. Verzoekers privé- en gezins/familieleden speelt zich in België af. De loutere aanwezigheid van een moeder in Djibouti verandert daar niets aan.

Verwerende partij onderschat hiermee op fundamentele wijze de draagwijdte van het privé/familieleden dat verzoeker er met zijn vader op na houdt.

Het EHRM (zie bv. arrest Maslov, EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk) aanvaardt dat in sommige gevallen jongvolwassenen een familieleden zoals beschermd door artikel 8 EVRM kunnen hebben met hun ouders, broers en zussen:

In any case, the Court has accepted in a number of cases concerning young adults who had not yet founded a family of their own that their relationship with their parents and other close family members also constituted “family life” (see Bouchelkia v. France, 29 January 1997, § 41, Reports 1997-I; El Boujaïdi, cited above, § 33; and Ezzouhdi, cited above, § 26).

Volgens het arrest Mokrani t. Frankrijk van het EHRM van 15 juni 2003 moet er weliswaar sprake zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, vooraleer men kan spreken van een privé/familieleden onder volwassenen. Deze bijkomende elementen zijn in casu voorhanden.

Verzoeker is een jongvolwassene die 23 jaar oud werd, die nog geen eigen gezin heeft gesticht, maar bij zijn vader woont.

In de bestreden beslissing doet verwerende partij het uitschijnen alsof de vader van verzoeker louter in België verblijft (maar op een ander adres dan verzoeker), dit terwijl ze wel degelijk allebei op hetzelfde adres samenwonen. Verzoeker woont samen met zijn vader in de gezinswoning aan de (...) te (...).

Verwerende partij wist, of diende dit te weten. Zo had men dit om te beginnen eenvoudigerwijze aan verzoeker kunnen vragen. Het staat namelijk zo op zijn attest van gezinssamenstelling en zijn adres staat ook meermaals in zijn administratief dossier genoteerd. Tot slot bevestigen zijn begeleiders van het CAW dat verzoeker bij zijn vader inwoont.

Er is een verschil tussen een jongvolwassene die op eigen benen staat, en iemand zoals verzoeker die nog steeds bij zijn vader in de gezinswoning verblijft.

Verzoeker is daarbovenop ook nog ten laste van zijn vader. Verzoeker ging naar de OKAN school en deed interim werk terwijl hij een oranje kaart had. Doordat verzoekers verblijfsrecht niet langer geldig was, kon hij niet verder werken. Hij is samen met het CAW wel opzoek gegaan naar vrijwilligerswerk, hetgeen hij meermaals en zeer graag heeft gedaan (zie supra). Doordat verzoeker zonder verblijfsrecht niet kon werken, was hij steeds financieel afhankelijk van zijn vader.

De beslissing van verwerende partij heeft een grote impact op het gezinsleven van verzoeker en zijn vader.

Verwerende partij moest de relatie tussen verzoeker en zijn vader onderzoeken en meenemen in haar beoordeling, *quod non*. Zij heeft onvoldoende rekening gehouden met alle bovenstaande feitelijke omstandigheden in haar beoordeling en ging hierdoor uiterst onzorgvuldig te werk.

Het beschermde privéleven omhelst daarnaast erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit: "However, as Article 8 also protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61), and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulić v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I), it must be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitute part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Regardless of the existence or otherwise of a "family life", therefore, the Court considers that the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect." (EHRM, GK, *Üner t. Nederland*, 5 juli 2005, §59.)

Verzoekers privéleven bestaat onder andere uit het feit dat hij hier al meer dan 6 jaar verblijft. Hij is hier opgegroeid als jongvolwassene, school gelopen, gewerkt en vrijwilligerswerk gedaan, heeft daardoor duurzame banden met zijn omgeving opgebouwd, is cultureel en economisch geïntegreerd, leeft samen met zijn vader te Antwerpen, heeft hier vele vrienden en kennissen, ...

De bestreden beslissing bevat geen enkele motivatie over dit privéleven. Dit werd op geen enkele manier in rekening gebracht door verwerende partij.

Nu vaststaat dat er wel degelijk sprake is van een gezins- en privéleven, en verwerende partij hiervan op de hoogte was, moet er gekeken worden of er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven.

Elke lidstaat heeft het recht het verblijf en binnenkomst van vreemdelingen te controleren onder het EVRM. Het EVRM garandeert geen recht op verblijf of binnenkomst op zich, en in *Üner v. Nederland* stelt de Grote Kamer van het Hof daarbij in §54:

"(...) and, in pursuance of their task of maintaining public order, Contracting States have the power to expel an alien convicted of criminal offences. However, their decisions in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under paragraph 1 of Article 8, be in accordance with the law and necessary in a democratic society, that is to say justified by a pressing social need and, in particular, proportionate to the legitimate aim pursued (see *Dalia v. France*, judgment of 19 February 1998, Reports 1998-I, p. 91, § 52; *Mehemi v. France*, judgment of 26 September 1997, Reports 1997-VI, p. 1971, § 34; *Boultif v. Switzerland*, cited above, § 46; and *Slivenko v. Latvia [GC]*, no. 48321/99, ECHR 2003-X, § 113)"

Een lidstaat kan dus in geval van misdrijven een veroordeelde vreemdeling het land uitzetten, mits deze beslissing in overeenstemming is met wat voorzien is door de wet, noodzakelijk is in een democratische samenleving, en proportioneel ten opzichte van een legitiem doel, dus in zoverre het tweede lid van artikel 8 EVRM gerespecteerd werd.

In *Üner t. Nederland* zet de Grote Kamer nog eens de lijnen uit met betrekking tot artikel 8 EVRM in het geval er een misdrijf gepleegd werd. Er wordt aangegeven dat zelfs als de bepaling geen absoluut recht op niet-verwijdering inhoudt, de rechtspraak van het Hof wel erg duidelijk maakt dat er omstandigheden zijn waarbij een verwijdering aanleiding geeft tot een schending van het recht op een privéleven.

"Even if Article 8 of the Convention does not therefore contain an absolute right for any category of alien not to be expelled, the Court's case-law amply demonstrates that there are circumstances where the expulsion of an alien will give rise to a violation of that provision (see, for example, the judgments in *Moustaquim v. Belgium*, *Beldjoudi v. France* and *Boultif v. Switzerland*, cited above; see also *Amrollahi v. Denmark*, no. 56811/00, 11 July 2002; *Yilmaz v. Germany*, no. 52853/99, 17 April 2003; and *Keles v. Germany*, 32231/02, 27 October 2005)." (EHRM, GK, *Üner t. Nederland*, 5 juli 2005, §57)

Men moet zich de vraag stellen of deze inbreuk (namelijk het inreisverbod van 15 jaar) noodzakelijk is in een democratische samenleving. Het EHRM stelt dat, hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht uitmaakt, er omstandigheden bestaan waar de uitwijzing van de betrokkene een schending van dit recht kan uitmaken (zie ondermeer de arresten *Moustaquim*; *Beldjoudi v. France*, 26 March 1992, Series A no.234-A; en *Boultif*). In het arrest *Boultif* ontwikkelde het Hof criteria om na te gaan of een uitwijzingsmaatregel noodzakelijk is in een democratische samenleving en proportioneel is tot het nagestreefde doel:

- De aard en ernst van de gepleegde feiten;
- De duur van het verblijf van de verzoeker in het land van waaruit hij wordt teruggestuurd;
- De verstreken tijd sinds de gepleegde feiten en het gedrag van de verzoeker gedurende die periode;
- De nationaliteiten van de betrokken personen;
- De familiale situatie van de verzoeker, zoals de lengte van het huwelijk, en andere factoren die effectiviteit van verzoekers familieleven;

- Het feit of de partner van de verzoeker kennis had van de gepleegde feiten op het moment van het aanvangen van de relatie;
- De aanwezigheid van kinderen, en desgevallend, hun leeftijd;
- De ernst van de moeilijkheden waarmee de partner van de verzoeker geconfronteerd in het land waarnaar de verzoeker zal worden uitgewezen.

Uw Raad bevestigde deze criteria in een arrest nr. 197 311 van 22 december 2017 en stelde als volgt:

“3.12. In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).”

In het geval van vreemdelingen die veroordeeld werden voor een misdrijf dient bijgevolg te worden nagegaan of de uitwijzing noodzakelijk is in een democratische samenleving en proportioneel is met het doel van de maatregel, in het bijzonder rekening houdende met de Boultif-criteria, quod non.

In casu moet er dus rekening gehouden worden met de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van verzoeker in België.

Zoals uw Raad in hetzelfde arrest oordeelde volstaat het louter verwijzen naar het bestaan van strafbare feiten niet om beperkende verblijfsmaatregelen op te leggen:

“3.7. [...] Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.”

Verwerende partij stelt dat ‘uit de preciaire verblijfstoestand van betrokkene, de maatschappelijke impact en het lucratieve karakter van zijn misdadige gedrag kan legitiem afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt’.

Verzoeker heeft effectief een misstap begaan, waarvoor hij zijn straf momenteel uitzit. Hij probeert ook op geen enkele manier zijn misstap te minimaliseren. Echter, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, betekent dit geenszins dat verzoeker automatisch een actueel gevaar voor de openbare orde uitmaakt. Hij heeft een vaste woonplaats bij zijn vader in Antwerpen, een sociaal netwerk in België, en ook motivatie om opnieuw vrijwilligerswerk te starten (zie ook supra).

Al deze elementen dienden in rekening te worden gebracht door verwerende partij, quod non.

Er kan derhalve niet worden ingezien hoe een inreisverbod van 8 jaar noodzakelijk is in een democratische samenleving noch proportioneel is.

Artikel 8 EVRM verbiedt immers enerzijds aan Lidstaten om zich op ongerechtvaardigde manier, d.w.z. niet in overeenstemming met de voorwaarden van artikel 8, lid 2 EVRM, in te mengen in het familie-, gezins- en privéleven. Anderzijds legt artikel 8 EVRM in bepaalde omstandigheden ook positieve

verplichtingen op aan een Lidstaat om een verblijfsmachtiging toe te kennen ter bescherming van het gezinsleven. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.).

Bij dit onderzoek naar het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en de eventuele hieruit voortvloeiende positieve verplichting om een verblijfsmachtiging af te leveren, heeft verwerende partij een zekere appreciatiemarge. Het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven is immers niet absoluut.

Wel heeft deze appreciatiemarge bepaalde grenzen. Er dient immers een proportionaliteitstoets te gebeuren tussen de individuele belangen van de aanvrager van de verblijfsmachtiging en de belangen van de Lidstaat waar de verblijfsmachtiging wordt aangevraagd. De inhoud van deze proportionaliteitstoets wordt bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54).”

Deze proportionaliteitstoets had conform de zogenaamde Boultif-criteria ook als element moeten in rekening brengen dat verzoeker reeds 6 jaar in België verblijft waardoor hij een enorm sterk netwerk heeft uitgebouwd, én over een feitelijk gezinsleven beschikt met zijn vader met wie hij een bijzondere band heeft en voor wie het quasi onmogelijk zou zijn degelijke contact te onderhouden bij een verwijdering.

Er dient te worden vastgesteld dat noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij, bij haar besluit om een inreisverbod van 8 jaar op te leggen voor het volledige Schengengebied rekening heeft gehouden met het privé-en gezinsleven van verzoeker.

We kunnen dus het volgende concluderen. In casu is er een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, en was verwerende partij hiervan op de hoogte. De bestreden beslissing zorgt ervoor dat dit gezinsleven totaal verscheurd wordt, en dat verzoeker voor een zeer lange tijd zijn vader niet meer kan zien. Verwerende partij heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld, door nauwelijks rekening te houden met verzoekers gezinsleven en de feitelijke omstandigheden.

Op basis van de Boultif-criteria kan tevens onmogelijk besloten worden dat het inreisverbod van 8 jaar proportioneel is en noodzakelijk in een democratische samenleving.

De familiale banden zouden gedurende 8 jaar vanop afstand moeten worden uitgeoefend.

Verzoekende partij beschikt niet over een effectieve manier om haar grieven onder artikel 3, 8 en 12 EVRM te laten onderzoeken, hetgeen haar rechten onder artikel 13 EVRM schendt.

De motivering van verwerende partij is niet afdoende en de beslissing disproportioneel.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de omstandigheden eigen aan verzoeker en heeft daarom geen zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing genomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Om al deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker bewijzen van zijn integratie in België en bewijzen van zijn contacten met de ambassade van Djibouti (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3).

2.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en van artikel 24 van het Handvest aangezien verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Het middel is evenmin ontvankelijk waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling betrekking heeft op een "*beslissing tot verwijdering*" en niet dienstig kan worden aangevoerd tegen een inreisverbod (bijlage 13sexies) die het voorwerp uitmaakt van onderhavige vordering.

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "*afdoende*" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van het bestreden inreisverbod (bijlage 13sexies) kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.8. Het inreisverbod vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag, in het bijzonder artikel 74/11, §1, eerste en vierde lid, van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Verzoeker wijst erop dat een inreisverbod van acht jaar werd opgelegd omwille van een *“ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. Volgens verzoeker blijkt noch uit de beslissing, noch uit het administratief dossier waarom er van hem een ‘ernstige’ en geen ‘gewone’ bedreiging voor de openbare orde zou uitgaan, hetgeen een onzorgvuldigheid uitmaakt.

2.9. Zoals verzoeker terecht stelt in zijn middel, vormt artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet de omzetting van artikel 11.2 van de richtlijn 2008/115/EG. De gemachtigde van de staatssecretaris geeft bij het nemen van de bestreden beslissing dus uitvoering aan het Unierecht.

Het komt daarom passend voor om met betrekking tot de interpretatie van de notie *“ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde”* uit artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet te verwijzen naar de Aanbeveling 2017/2338/EU van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk „terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeerderelateerde taken (hierna: het Terugkeerhandboek). Het Terugkeerhandboek bevat hieromtrent volgende informatie (Terugkeerhandboek, p. 126-127):

“Ernstige bedreiging voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid: in geval van een ernstige bedreiging voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid kunnen inreisverboden worden uitgevaardigd voor een periode van meer dan vijf jaar. De factoren waarmee de lidstaten bij de vaststelling van dergelijke bedreigingen rekening kunnen houden, kunnen zowel strafrechtelijke inbreuken als ernstige administratieve overtredingen zijn (bijvoorbeeld herhaald gebruik van valse identiteitsdocumenten, herhaalde en opzettelijke schendingen van het migratierecht). Geen van deze factoren kan echter worden beschouwd als een factor die automatisch en per se een bedreiging voor de openbare orde vormt: de lidstaten zijn altijd verplicht alle relevante omstandigheden individueel te onderzoeken en het evenredigheidsbeginsel in acht te nemen.

De terugkeerrichtlijn geeft geen definitie van de precieze betekenis van deze term en de jurisprudentie van het Europees Hof van Justitie over het gebruik van deze term in andere migratierichtlijnen en in de context van het vrije verkeer is niet rechtstreeks van toepassing in de context van de terugkeerrichtlijn, aangezien de kwesties en de context verschillend zijn. Toch kunnen bepaalde overwegingen in de jurisprudentie van het Europees Hof van Justitie (in het bijzonder met betrekking tot horizontale begrippen zoals evenredigheid en nuttige werking van richtlijnen) enige richting geven: in punt 3 van de Mededeling betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (59) heeft de Commissie gedetailleerde richtsnoeren gegeven voor de interpretatie van de begrippen „openbare orde” en „openbare veiligheid” in de context van het vrije verkeer. Bovendien is vergelijkende informatie over de interpretaties die de lidstaten in de migratiecontext aan deze termen geven te vinden in de resultaten van de EMN ad-hoc query (140) on the understanding of the notions of „public policy” and „public security”. In punt 48 van zijn arrest in zaak C-554/13, Zh. en O., waarin het

begrip „openbare orde” werd behandeld in de context van de terugkeerrichtlijn (zie punt 6.3), heeft het Europees Hof van Justitie uitdrukkelijk bevestigd dat analogieën kunnen worden gemaakt met zijn jurisprudentie inzake Richtlijn 2004/38/EG (arrest van het Europees Hof van Justitie in zaak C 430/10, Gaydarov (60), punt 32).

Duur van inreisverboden op grond van de openbare orde: de duur van inreisverboden op grond van de openbare orde moet individueel worden vastgesteld rekening houdend met de ernst van de door de onderdanen van derde landen gepleegde strafbare feiten, de daarmee samenhangende risico's voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid en de individuele situatie van de betrokken personen. Het evenredigheidsbeginsel moet in ieder geval worden gerespecteerd. Stelselmatig levenslange inreisverboden opleggen in alle gevallen waarin de openbare orde in het geding is zonder rekening te houden met de omstandigheden van het individuele geval (bijvoorbeeld de ernst van de strafbare feiten, risico's) is in strijd met de richtlijn. Een lidstaat kan verschillende termijnen voor typische categorieën van zaken overwegen, bijvoorbeeld 10 jaar als algemene regel voor gevallen waarin de openbare orde in het geding is en 20 jaar in bijzonder ernstige omstandigheden. De lidstaten dienen te voorzien in de mogelijkheid om het besluit betreffende het inreisverbod, en met name het bestaan van de voorwaarden ter rechtvaardiging ervan, ambtshalve of op verzoek van de betrokken persoon te herzien.”

Zoals hierboven aangehaald, heeft het Hof van Justitie in zijn arrest van 11 juni 2015 richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het ‘openbare orde’-begrip in de richtlijn 2008/115/EG (HvJ 11 juni 2015, Z. Zh. en O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie, nr. C-554/13, §41). Deze richtlijnen hebben weliswaar betrekking op de weigering om een termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, doch kunnen naar analogie worden toegepast op de openbare ordeproblematiek bij de motivering van de duur van een inreisverbod, met dien verstande dat er luidens artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet en artikel 11.2 van de richtlijn 2008/115/EG niet enkel sprake dient te zijn van een *“gevaar voor de openbare orde”*, maar zelfs van een *“ernstige bedreiging van de openbare orde”*. Zowel het Hof van Justitie als het EHRM hebben reeds bevestigd dat in sommige gevallen de aard van de gepleegde feiten kan volstaan om een ‘ernstige’ bedreiging voor de openbare orde vast te stellen (cf. HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, § 29; EHRM 20 september 2011, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63). Verzoeker werd veroordeeld wegens het dealen van drugs, hetgeen trouwens luidens artikel 83 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie als een vorm *“van bijzonder zware criminaliteit met een grensoverschrijdende dimensie”* wordt gekwalificeerd (net zoals terrorisme, mensenhandel, financiële en computercriminaliteit en georganiseerde misdaad).

2.10. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende overwogen:

“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen - verkoop, te koop aanbieden, leveren of afleveren van middelen zonder vergunning, als dader of mededader - en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 05.05.2023 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat betrokkene en zijn kompaan door de politie van Antwerpen op 11.03.2023 betrapt werden tijdens een verdachte transactie. Tijdens de interpellatie van beiden werden 22 paxons crack weggegooid. Betrokkene was in het bezit van cannabis en verpakkingsmateriaal. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “48. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationelemiddelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 Oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, biz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit

en de veiligheid van de lidstaten. 47. *Drugsverslaving Is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 Oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. biz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. biz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67). Uit de preciaire verblijfstoestand van betrokkene, de maatschappelijke impact en het lucratieve karakter van zijn misdadige gedrag kan legitiem afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”*

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt een onzorgvuldigheid zou hebben begaan.

2.11. Daarnaast betoogt verzoeker dat bij het opleggen van een inreisverbod met een duur van acht jaar onvoldoende rekening zou zijn gehouden met ‘de specifieke omstandigheden van het geval’ zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, in het bijzonder met zijn privé- en familielevens op het Belgische grondgebied (zie Verzoekschrift, bijlage 2).

2.12. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van het Handvest is inhoudelijk identiek aan artikel 8 van het EVRM. Deze laatste verdragsbepaling luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Er moet dus sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie om te kunnen gewagen van een beschermenswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Deze beoordeling is een loutere feitenkwestie. De door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94), met name (gehuwde) partners en hun minderjarige kinderen. Het EHRM oordeelt dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De relaties die de betrokkene heeft opgebouwd met mensen die niet tot zijn kerngezin behoren, kunnen in bepaalde gevallen worden beschermd onder het recht op privéleven.

2.13. Verzoeker verwijst met betrekking tot zijn recht op gezinsleven naar de relatie met zijn vader, die in België verblijft en op wiens adres hij verbleef vooraleer hij in de gevangenis terecht kwam. Verzoeker

verklaarde ter gelegenheid van het invullen van de vragenlijst 'hoorrecht' op 11 mei 2023 dat hij met zijn vader een procedure gezinshereniging had opgestart, maar dit blijkt niet uit het administratief dossier. De Raad merkt op dat verzoeker meerderjarig is en er dus een bijzondere band van afhankelijkheid dient te worden aangetoond die de normale emotionele band overstijgt ('*other than normal emotional ties*') (cf. EHRM 18 november 2014, Senchishak/Finland, § 55). In zijn middel beweert verzoeker weliswaar dat hij ten laste is van zijn vader, maar dit wordt nergens concreet aangetoond. Uit het loutere gegeven dat hij op hetzelfde adres verblijft, kan niet worden afgeleid dat er sprake was van een bijzondere afhankelijkheid. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het 'gezinsleven' van verzoeker met zijn vader het volgende gesteld:

"(...) behalve zijn vader die in België recht heeft op verblijf en die regelmatig op bezoek komt in de gevangenissen. Betrokkene beweert een procedure tot gezinshereniging te hebben gestart met zijn vader. Geen spoor van deze procedure is terug te vinden in zijn administratief dossier. Bovendien heeft artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen genieten niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casus is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene, die meerderjarig is, en zijn vader. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden met zijn vader wordt dan ook niet aangenomen."

Verzoeker stelt in zijn middel dat de gemachtigde van de staatssecretaris de draagwijdte van het familieleven van verzoeker onderschat, maar hij brengt geen concrete elementen aan die wijzen op een bijzondere band van afhankelijkheid of waaruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door dit gezinsleven niet als 'beschermenswaardig' te kwalificeren in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker weerlegt ook de vaststelling niet dat er familieleden in zijn land van herkomst verblijven bij wie hij mogelijks terecht kan.

2.14. Met betrekking tot zijn privéleven verwijst verzoeker naar zijn verblijf in België gedurende een zestal jaren, naar zijn activiteiten in de OKAN-klas en naar het vrijwilligerswerk dat hij via het CAW heeft verricht en zijn contacten met vrienden en kennissen. Verzoeker toont echter niet aan dat hij dit privéleven in het kader van het invullen van het formulier 'hoorrecht' als een 'specifieke omstandigheid' had vermeld waarmee de gemachtigde van de staatssecretaris rekening diende te houden.

De Raad betwist niet dat het geheel van sociale banden tussen 'gevestigde' immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "*privéleven*" in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker citeert in zijn middel uittreksels uit arresten van het EHRM (o.a. het arrest in de zaak Üner (EHRM 5 juli 2005, Üner t. Nederland (GK)), maar hij verliest uit het oog dat hij niet als een "*settled migrant*" kan worden beschouwd, waardoor de door verzoeker aangehaalde toetsingscriteria weinig relevant zijn en er geen beoordeling dient te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Het privéleven van verzoeker werd integraal opgebouwd in een periode dat verzoeker slechts beschikte over een uiterst precair of zelfs helemaal geen verblijfsrecht, zodat dit slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan ressorteren.

2.15. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat, gelet op zijn illegale verblijfssituatie en zijn veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen van 5 mei 2023, een inreisverbod met een duur van 8 jaar wegens 'ernstige redenen van openbare orde' disproportioneel is.

2.16. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM en/of artikel 7 van het Handvest. Verzoeker heeft evenmin een schending aangetoond van de artikelen 5 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG of van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke grondslagen of verkeerde juridische overwegingen of behept zou zijn met een motiveringsgebrek of dat deze disproportioneel zou zijn. Er blijkt geen schending van het redelijkheids-, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN